

Samenkörner (Neue Folge 20) 1926

Fără Dumnezeu și cu Dumnezeu

Ce grav și plin de consecințe este când în anii tinereții se respinge mântuirea oferită în Hristos, aceasta o arată următoarea relatare simplă de viață, pe care mi-a trimis-o un prieten cu ceva timp în urmă pentru „Samenkörner“.

Deja ca băiat, părinții mei mi-au cerut să merg la biserică, așa povestește cel în cauză. O și făceam, de hatârul lor, deși împotriva voinței mele. De multe ori era împovărat pentru mine și uneori regretam foarte mult că aveam asemenea părinți „evlavioși”, cu toate că nici măcar nu erau convertiți.

Am crescut fără Dumnezeu și am ajuns în armată. Aici, aparent, mi-a mers foarte bine. Am devenit toboșar și eram iubit îndeobște de camarazii mei.

Eu mă simțeam în mod deosebit atras de un camarad, care se deosebea foarte mult în comportamentul său de ceilalți. De la el am învățat să cunosc așa de bine deosebirea care există între un creștin adevărat, căci aceasta era el, și un creștin de nume. El exercita o mare influență asupra mea. Odată i-am spus: „Așa un om ca tine mi-ar plăcea și mie să devin!” De la ceilalți avea permanent de îndurat multă batjocură. Dar deoarece interveneam pentru el, unde puteam, cu timpul a fost aproape lăsat în pace. Numai că nu trebuie nimeni să considere cumva această intervenție a mea pentru cel credincios, ca o dovadă că m-aș fi apropiat de Domnul. Comportarea omului mă atrăgea, nu creștinismul său.

În decursul timpului, Dumnezeu a făcut ca un prieten din ținutul meu natal să vină „în odaia” în care stăteam. Acest prieten nu fusese mai înainte altfel decât fusesem eu însumi. Dar acum am descoperit curând că se petrecuse cu el o mare schimbare. După cum am aflat, la începutul stagiului său militar fusese dus de către un unchi într-un cerc de credincioși, iar acolo Îl găsisse pe Mântuitorul. Într-o zi mi-a dat o carte de citit.

Printre altele, ea conținea o povestire în care viața unei familii credincioase era comparată cu cea a unei familii de bețivi. Dar cartea a făcut puțină impresie asupra mea. I-am explicat prietenului meu că expunerile mi se par a fi foarte exagerate. La aceasta mi-a dat o altă cărticică, ce m-a făcut să meditez. Domnul începea să lucreze la inima mea prin Duhul Său. De exemplu, eu începeam să mă rușinez de comportamentul meu față de un camarad, pe care îl uram fără motiv și îl tratam rău destul de des. Acum îmi părea adesea rău pentru comportamentul meu urât, încât îmi dădeau lacrimile și i-aș fi cerut cu plăcere iertare, dar inima mea mândră nu-mi permitea.

Cu regret, timpul acestei treziri n-a durat mult. Un incident a dus la o decizie, ah! decizia la rău. Consăteanul meu credincios obișnuia să se adune împreună cu alți soldați care aveau aceleași convingeri, în sacristia bisericii garnizoanei – preotul militar era, în treacăt remarcat, un om credincios -, și într-o zi m-a întrebat dacă n-aș vrea și eu să merg cu ei. Am șovăit. Apoi am spus scurt: „Nu.” Prietenul meu n-a mai insistat. Când am rămas singur, s-a dat o luptă în lăuntru meu. Dar satan a rămas biruitorul. Începând de atunci, viața mea în lume și în lucrurile ei a fost așa cum n-a fost niciodată mai înainte. Pierdusem momentul potrivit – spre nenorocirea mea.

Întors în ținutul meu natal, am început, înainte de toate, să citesc cărțile scriitorilor care Îl negau pe Dumnezeu. Chiar am reprezentat în afară punctul de vedere al acestor oameni, cu toate că în inima mea eram convins de contrariul. De îndată ce am putut, m-am căsătorit. La o căsnicie fericită mă gândisem deja de mult, ca ideal. Dar n-am găsit ce am căutat. A trebuit să află că fără Dumnezeu nu există fericire adevărată. Am avut mult de-a face cu boli. După ce fuseserăm căsătoriți opt ani, eu m-am îmbolnăvit de plămâni. La recomandarea medicului am ajuns într-un sanatoriu de plămâni.

Samenkörner (Neue Folge 20) 1926

Aici am avut mult timp să meditez asupra vieții mele trecute. Într-o zi, la o plimbare prin pădure, am întâlnit un bărbat pe care l-am întrebat de una și de alta. El mi-a inspirat îndată încredere. După cum s-a dovedit mai târziu, el era un ucenic al lui Isus. Pe parcursul discuției am aflat că locuia în A., și anume, în imediata apropiere a ospiciului care se găsea acolo, în care se afla chiar sora mea.

„O, dacă ați vedea aceste suferințe!” a spus omul, bătându-mă pe spate. „Cunosc aceasta.”

I-am împărtășit că la sora mea, boala îngrozitoare era consecința unei căsnicii profund nefericite și i-am povesti de una și de alta. Atunci, bărbatul a ridicat degetul și mi-a spus:

„Aceasta a fost cu adevărat o căsnicie fără Dumnezeu!”

Acest cuvânt mi-a atins inima și conștiința. N-am mai scăpat de el. O căsnicie fără Dumnezeu! Da, aceasta era și nenorocirea mea.

După câteva zile de meditație neîntreruptă am ajuns la concluzia că dacă L-aș fi cunoscut pe Dumnezeu, totul s-ar fi petrecut altfel cu mine. În necazul meu am căzut în genunchi și I-am mărturisit lui Dumnezeu vina mea, toată viața mea pierdută. Făceam mereu lucrul acesta și chiar credeam, în sfârșit, că puteam să-L iubesc pe Dumnezeu, dar dragostea lui Isus, lucrarea Sa de ispășire înfăptuită, încă n-o înțelegeam. Totuși, Cel care începuse în mine lucrarea bună, n-a încetat, în harul Său, să lucreze în continuare în inima mea.

În sanatoriu se găseau câțiva credincioși, care se strâneau regulat între ei pentru citirea Cuvântului lui Dumnezeu și pentru rugăciune. Într-o seară, unul dintre ei s-a apropiat de mine cu cuvintele:

„În seara aceasta ne-am rugat pentru tine.”

N-am putut să răspund niciun cuvânt la aceasta, ci am început să plâng amarnic. O, cum îmi simțeam vina păcatului! Dar la deplina siguranță a mântuirii am ajuns abia câteva zile mai târziu.

Un creștin drag, din L., m-a vizitat. El s-a priceput să-mi spună cuvântul potrivit, cuvântul de la crucea de pe Golgota. Apoi, în timp ce îl însoțeam o bucată de drum înapoi, și-a luat umbrela, a făcut cu ea două linii pe pământ și a spus:

„Iată, o linie este calea largă, cealaltă este calea îngustă. O cale de mijloc nu există. Pe care cale te afli tu?”

Atunci, dintr-odată, m-am simțit ca și când mi s-ar fi tras un văl de pe ochi.

„Pe calea îngustă!” am strigat eu.

„Atunci, vei pleca și tu când va veni Domnul Isus să-i ia acasă pe ai Săi?”

Am putut să spun DA cu inima fericită. De atunci îmi urmez calea cu Dumnezeu.

Titlul original: „Ohne Gott und mit Gott”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*